

Uretfærdigheder ved Valgtredsordningen. Jeg har faaet det Indtryk fra flere Sider baade fra denne og fra den anden Side, at man i dette Spørgsmaal er ved at forsvinde fra denne Sags reelle Behandling for at gaa over i det storpolitiske Register, hvor det skal vise sig, hvem der kan tale højest og smukkest og komme med de allerbedste Talemaader, og det beklager jeg. Jeg ønsker, at vi skulle ordne denne Sag saa nær Grundloven, som det overhovedet er muligt, og jeg vilde overordentlig meget beklage, om den blev ført ind paa den storpolitiske Arena, hvor selve Sagen forsvinder. I saa Henseende vilde jeg, ogsaa for Grundlovens egen Skyld, beklage, om den nu her skulde blive til et Skærnbrædt for en storpolitisk Strid, til den ene Side et Skærnbrædt for, at man ikke opfylder Grundloven, og til den anden Side et Skærnbrædt for, at man visner denne Sag og ikke gør noget ved den. Jeg tror ikke, man bør give Grundloven et saadant Hverv. Den kan have det svært nok endda. Det behøver jeg, efter hvad vi have gennemlevet i den sidste Snes Aar, ikke at forklare vidtløftig. Jeg tror altsaa ikke, man kan give Grundloven et mere ubehageligt og forðærveligt Hverv, end hvis den skulde benyttes til Skærnbrædt for enhver taktisk Bevægelse mellem Partigrupperne her inde. Jeg tror, det er Synd imod den. Derfor vil jeg henstille, at man i alt Fald indtil videre, indtil man ser, om der kan komme noget ud af Sagen, ikke giver denne altsfor store Dimensioner og ikke straks, fordi der er nogen Uenighed, begynder med at lade hinanden høre: Du er Grundlovsven, og Du er Grundlovsfiende. Jeg tror, at man burde, saaledes som jeg oprindeligt anbefalede, tage denne Sag ganske praktisk og sige: Er det muligt nu paa grundlovmæssig og forsvarelig Maade at saa rettet de aldeles abnorme og skandaløse Tilstande, som herske med Hensyn til Valgtredsordningen? Jeg vil meget anbefale, at man fremtidig stiller sig paa det Standpunkt, saa gjorde det ikke saa nøje, om et eller andet stærkt Ord var os imellem. Det er jo ikke af dem, vi dø.

M. Nielsen: Jeg ved ikke, om jeg tør gøre Regning paa efter det Foredrag, vi nu hørte, at kunne være i Stand til at samle Interessen igen om det, som i Grunden foreligger til Behandling her i Dag. I alt Fald skal jeg ikke komme ind paa Betragtninger med Hensyn til enkelte Medlemmers politiske Standpunkt, det ligger ikke for mig. Jeg tillod mig forleden Dag at knytte nogle Bemærkninger til det Foredrag, vi

hørte fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgtreds (Reis), og hvori han, som han selv udtrykte sig, opstillede „en ensfoldig Læsning“ af Grundlovens § 32. Jeg sagde forleden Dag, at jeg forstod ikke den Udvikling, han fik ud af den Læsning. Jeg havde nu troet, da det ærede Medlem skænkede mine Udtalelser Opmærksomhed, at han havde søgt at paavise, hvad han mente med dette sit Udgangspunkt, men det gjorde han ikke. Jeg havde udtalt, at han havde „insinueret“, at dette Ting stræbte efter at stille sig paa et Kontrastpunkt over for Regeringen. Naar den arbejdede sig henimod det Standpunkt, Tinget havde krævet, den skulde indtage, saa svingede Tinget bort derfra. Jeg sagde, at dette var det ærede Medlem uberettiget til at sige, og det siger jeg fremdeles. Men ikke desto mindre har det ærede Medlem Mod — jeg siger, der hører en vis Grad af Mod dertil — til at sige, at han virkelig mener dette. Naar han hævder dette, skylder han nemlig at give Beviset derfor, og det indlod han sig ikke paa. Han henviste til Landstingets Betænkning fra i Fjor. Men det vil blive et svært Stykke Arbejde af denne Betænkning at vise, at dette Ting har baaret sig saa naragtigt — maa man vel kalde det — ad, som det ærede Medlem vil paastaa. Der er en Bemærkning, jeg skal opholde mig ved, som har særlig Interesse i denne Forbindelse. Han sagde, at jeg havde bedrejdet ham, at han havde henvist til den tredje Minoritets Betænkning i sin Tid over for dette Spørgsmaal. Det bedrejdede jeg ham ikke. Hvad jeg sagde, var kun, at i Umindelighed gælder det om at søge, hvad Flertallet indstiller — jeg husker ikke Ordene saa nøje. Hvad Mindretallet udtaler, mener jeg ikke, det kommer an paa. Men for saa vidt det ærede Medlem ved Henvisningen til denne Minoritets Udtalelse vilde bevise, at det, man den Gang søgte at slaa fast, var, at vi skulde have et Folketing med omtrent 100 Medlemmer, saa siger jeg, at saa har det ærede Medlem spærret sig Vejen til blot at kunne lægge en eneste Kreds til. Det er det, som er Kerne i dette Spørgsmaal, og hvad det angaar, har det ærede Medlem heller ikke søgt at komme ud af den Fælde, han der har sat for sig selv. Jeg er ikke bange for at tage selve denne Minoritets Udtalelse op til Diskussion med det ærede Medlem. Jeg skal citere, hvad det ærede Medlem sagde der, og det var ganske korrekt. Han citerede af Minoritetens Udtalelse i Betænkningen dette: Vi antage nemlig, at det vil være tilstrækkeligt, at Folketinget for det egentlige Danmarks Vedkommende kommer til at bestaa af